

„Az életünk is benne van a Kései találkozásban“

Pályája során számos szerelmespárt alakított már a Piros Ildikó-Husztai Péter színész házaspár. A Vándorfesztiválon ezúttal egy idősebb pár, a hőbortos cirkuszosnő és a mogyorva professzor egymásra találásának történetét mesélték el a soproni Petőfi Színház Kései találkozás című előadásában.

- Tavaly mutattuk be ezt a legendás Arbuзов-darabot Sopronban, amit a hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején egy nagyon édes pár, Tolnay Klári és Mensáros László játszott a Madách Kamarában. Amikor megkérdezik, hogy miért játszottuk el ezt ennyi évesen, azt szoktam mondani, hogy a Kései találkozást ötvenötől nyolcvanig bármikor el lehet játszani, mert ez egy hálás, kortalan színdarab. Én úgy érzem ebben a pillanatban, hogy számomra kicsit jutalomjáték is – jelentette ki honlapunknak Piros Ildikó Jászai Mari-díjas színművésznő. – Amikor az ember végigjátssza az életét, s tényleg túl vagyok több mint ötven főszerepen, akkor visszatekint. Megvannak a megszokott színész-sorsok, eszerint nekem most Csehov Sirályában Arkagyinát kellene játszanom, mint ahogy voltam Nyina korábban, vagy Mylady azelőtt pedig Lujza az Armány és szerelemben, de még sorolhatnám. Elsősorban hősnőket alakítottam, emellett rengeteg karaktert játszottam. Nem szeretem a járt utat – a színészt mindig a járatlan út izgatja. Erre a szerepre a Kései találkozásban rábeszéltek, mert először, olvasva a darabot, nem annyira kedveltem. De aztán rájöttem: nagy lehetőség arra, hogy egy olyan figurába bújjak, ami igazán távol van a hősnőtől. Az előadásban ugyanis egy cirkuszos nőt, egy bohócnőt alakítok.

- Az előadás jelmezeit is Ön tervezte. Hogyan jellemezte a ruhákkal a két szereplőt?

- Erre nagyon büszke vagyok – már több alkalommal is terveztem jelmezeket az elmúlt években. A Kései találkozás esetében ez kimondottan megbízás volt, vagyis a férfiruhákat is nekem kellett összeszednem. Amikor elolvastam a darabot, rögtön elkezdtem álmódzni, s ha szembejött velem egy zsebkendő, egy sál vagy egy kalap, rögtön azon gondolkodtam, hogyan tudom én ezt a figurába beleilleszteni. Az egyik szereplő egy főorvos, a másik a bohócnő. De mitől lesz ez a nő bohóc? Találtam hozzá egy piros-fekete népművészeti mintás ruhát, amihez van egy piros zokéskapkám az előadásban. A másik fontos szín a női öltözékben a narancs, tehát meleg színekkel operáltam. Van egy temetőkép, ott a fáradt színek, a zöld üszki be a jelmezekbe. A főorvos esetében a fehér köpeny alá egy kicsit fáradt színű, elegáns ruhákat képzeltem el. Ami érdekes, hogy találtam egy női kalapot, ami olyan anyagból van, hogy táncot jár a fejen. Ez lett Husztai Péter első felvonásbeli kalapja. Amikor először felbőkte a fejére, akkor azt mondtam: megvan, mitől lesz ilyen lehetetlen alak ez az orvos – mert a jelenethez az kellett, hogy lehetetlen legyen.

- Mitől szereti igazán ezt az előadást?

- Nagyon szép, hogy 1969-ben, amikor még főiskolás voltam, együtt debütáltunk egy darabban a Madách Színházban: a két főszereplőt játszottuk Husztai Péterrel. Azóta elég töretlen volt ez a több mint negyven év a színpadon. Érdekes, hogy az 1969-es előadás is egy kevésbé ismert orosz szerző darabja volt, akárcsak a Kései találkozás. Olyan furcsa, hogy ennyi év után

összecseng a két előadás! S ami nagy titok, hogy abban a régi előadásban volt egy érdekes zene, aminek egy részlete a mostani, Kerényi Imre által rendezett előadásban is felcsendül. Úgyhogy a titkaink, az életünk is benne van ebben az előadásban.

- Terveznek-e következő közös előadást Huszti Péterrel?
- Igen, márciusban rendezni fog engem Huszti Péter az Egy szerelem három éjszakája című darabban, ami egy csodálatos zenés történet – mondta Piros Ildikó.

Az előadás előtt Huszti Péterrel is beszélgettünk.

- Ön egy orvost alakít a darabban. Milyen ember ez a professzor?
- A professzor egy szanatóriumot vezet, ahová megérkezik egy édes, hőbortos hölgy, aki nem csak a szanatórium, de a rigolyás professzor életét is felborítja. Az orvos magányosan él itt, felesége még húsz évvel azelőtt, a háborúban meghalt. Az előadásban nagyon sok mindent megtudunk az ő életéről, és a hőbortos hölgyéről is. Ami miatt mi is nagyon szeretjük ezt a darabot, s amiért világszerte nagy sikere van, az az, hogy egy olyan korosztályról szól, akivel keveset foglalkoznak – meséli Huszti Péter Kossuth-díjas színművész. – Arról szól, hogy minden kornak megvan a maga szépsége, s ha nyitottak vagyunk rá, és akarjuk a szeretetet, az nagyon megkönnyítheti az életünket. Gyönyörű és olykor torokszorító ez a történet, de ugyanakkor mulatságos is, mert az ismerkedés nem csak fiatalon, de idősebb korban is tele van kedves ügyetlenséggel. A darab úgy végződik, mintha a két szereplő elmenne egymás mellett, mert a nő felül a vonatra, és elmegy. Megjédenek a másiktól, attól, hogy új életet kezdenek, és megosszák a múltjukat valakivel. Ezt rengeteg nagyszerű barátomnál láttam a való életben is, akik egyedül maradtak, és nem merték újramelegedni, pedig lett volna rá lehetőségük. Aztán rájöttek, hogy mégiscsak meg kell ezt próbálni, és ebből nagyon szép történetek születtek. Ami a Kései találkozást illeti, én magam is úgy érzem, hogy ha a két szereplő a darab végén el is válik egymástól, legkésőbb egy év múlva újra elindulnak egymás felé, és a találkozás beteljesül.
- Azért is érdekes ez a darab, mert a szerelem a színdarabok többségében a fiatalokhoz kötődik...
- Én ezt a Kései találkozás szereplőinek esetében nem is nevezném szerelemnek, inkább a szeretet vagy a megértés szót használnám. A címben is találkozás szerepel. A szeretet, ahogy az évek múlnak, ugyanolyan értékes tud maradni, ha nem lesz még értékesebb. A fiatalság még biológiailag is repül egymás felé, míg ez valami bonyolultabb, szebb és komplikáltabb érzés, amiben több a nehézség. Bennük van a félelem, hogy vajon kellek-e még, elég lesznek-e, vagy sem. Az az érdekes, hogy nagyon sok fiatal arcot látok az előadásaink alatt a nézőtérén. Közülük többen meg szoktak várni előadás után, és elmondják, milyen kár, hogy elment a nő, és itt hagyta a professzort. Mindig szoktam mondani, hogy vissza fog az jönni... Nekem külön örömet jelent, hogy a fiatalokat is ennyire megérinti ez a történet.
- Önök Piros Ildikóval nagyon hosszú ideje játszanak együtt. Mi a titkuk?
- Azt hiszem, az hogy nagyon erősen szétválasztottuk a színházat és a magánéletet. Mindkettő ugyanolyan fontos. Úgy kezdtük, hogy tizennyolc, húsz évesen fiatal szerelmeseket játszottunk. Aztán az ember óhatatlanul beleépíti egy-egy alakításba, hogy mi a véleménye a családról, vagy milyen problémák adódnak a gyerekekkel. Ugyanazokon megyünk át, mint a nézőtérén ülők, ebben nincs különbség köztünk, csak ezeknek a múltbeli szerelmeknek, a szeretetnek az emléke benne van az előadásainkban, mint ahogy ebben is. Talán kimondva, kimondatlanul bizonyos történetek viszont az életben segítettek – ennyiből hálások lehetünk a színháznak.